

عنوان مقاله:

ارزیابی شاخص های پایداری مسکن در بافت فرسوده شهری؛ نمونه موردی: محله هفت چنار تهران

محل انتشار:

سومین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مهرناز شریفی منش - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه تهران

مینو حریرچیان - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه تهران

یاشار جامعی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی منطقه ای دانشگاه تهران

مارال اسماعیلی - دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

امروزه با رشد روز افزون جمعیت نیاز به ساخت مسکن نیز روز به روز بیشتر می شود؛ از این رو برای دستیابی به توسعه پایدار شهری توجه به مسکن پایدار می تواند نقش سازنده ای داشته باشد. مسکن شهری در ایران نیز ، به علل مختلف از رشد بسیاربالایی برخوردار بوده است. در طی برنامه های توسعه در ایران، اهداف و سیاست های بخش مسکن همواره بخش مهمی از برنامه ها بوده است. توجه کمی و کیفی به مسائل مسکن شهری می تواند به توسعه شهرهای کشور و به دنبال آن، اهداف توسعه ملی در سایر بخش ها، کمک شایانی کند. از طرفی، پدیده ی فرسودگی بافت در بسیاری از شهرهای ایران، از جمله تهران وجود دارد و وضعیت مسکن در این بافت ها، در مقایسه با سایر بافت های شهر، کیفیت پایین تری دارد. بافت های فرسوده، محدوده های آسیب پذیر شهر محسوب شده که نیازمند برنامه ریزی و مداخله هماهنگ برای ساماندهی و ارتقاء کیفیت سکونت است. محله هفت چنار تهران نیز، در منطقه 10 واقع گردیده است و از بافت های فرسوده شهر تهران محسوب می شود. هدف از انتخاب این محله، به عنوان نمونه مطالعاتی، اهمیت محله هفت چنار، به عنوان یکی از محلات شاخص تهران و منطقه 10 ، همچنین فرسودگی این بافت می باشد. از این رو، در این مقاله ابتدا به معرفی مبانی نظری پایداری، توسعه پایدار، مسکن پایدار و بافت فرسوده پرداخته سپس ابعاد و شاخص های مسکن پایدار از ادبیات موضوع استخراج شده و پیرامون این معیارها، میزان پایداری مسکن در این محله، ارزیابی شده و در نهایت، به ارائه راهکارهایی جهت افزایش پایداری مسکن در این محله، پرداخته شده است

کلمات کلیدی:

رشد جمعیت، مسکن، توسعه پایدار، بافت فرسوده، کیفیت سکونت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/470640>

